

EL XIULET DEL BARRI

18/1/18
Escola
Costa i Llobera
Barcelona
Any 2018

Periòdic de
Primària
Preu: 0'10 €

737

EL PLÀTAN ESCARXOFAT

Fa temps i molt de temps, un grup de plàtans vivien en un hort. Un dia els van agafar tots i els van portar al supermercat, menys un plàtan que tenia molt, molt mal aspecte, perquè tenia bonys.

Un dia dos nens van anar de sortida a l'hort i es van trobar el plàtan a la paperera. Van decidir agafar-lo i veure què li passava.

Els nens van descobrir que aquell plàtan era a la paperera perquè ningú no el volia de tan lleig que era.

Els nens van pensar que si posaven cartells al carrer amb la frase EL MENJAR NO ES LLENÇA, la gent reflexionaria i no llençarien mai més les fruites ni verdures que tenen mal aspecte.

I aquell plàtan va acabar al supermercat acompanyat dels seus amics i molt content.

Jorge S i Núria B, 3r, Cirerers

EL JOAN I LA CLARA

El Joan i la Clara són germans. De vegades es barallen però tenen una cosa en comú són addictes als seus smartphones. Tothom de la seva classe en té un, així que els seus pares els en van comprar un.

Un dia quan sopaven els seus pares van dir:

– Nens, aquest cap de setmana anirem a una casa enmig de la muntanya –. Els nens es van queixar:

– Però, papa, hi haurà wifi?

– No – va dir el seu pare. Els nens van respondre indignats:

– Doncs no hi volem anar.

– No hi ha res a fer -. va dir la mare-. Hi anirem i ja n'hi ha prou.

L'endemà van pujar al cotxe amb les maletes ja fetes i van sortir fins a la casa. Va ser un viatge caòtic amb el Joan preguntant a cada

segon si ja havien arribat i la Clara queixant-se per tot. Al final van arribar i van descarregar les maletes. Els nens es van asseure al sofà i van començar a jugar amb el mòbil.

Al cap d'una estona el seu pare els va dir:

– Això no pot ser, estem enmig de l'aire lliure i vosaltres amb les maquinetes-. I en Joan va replicar:

– Papa, quan tu tenies la nostra edat no podies estar enganxat al mòbil perquè no en tenies.

– Pobret- va dir la Clara. I el pare va respondre:

– Voleu que us expliqui quan vaig veure el meu primer telèfon?

– No- van respondre, i el pare va dir:

– M'ho prendré com un sí. Era l'any 1978 jo tenia deu anys vaig arribar a casa de l'escola, la meva mare em va dir que quan el pare arribés ens donaria una sorpresa. Quan va arribar els meus germans i jo ens vam tirar sobre d'ell.

– Un gos!- va dir la Diana.

– No, no- va dir el pare. Era un telèfon. Va ser súper.

– Sí, ja, el que tu diguis, papa- va dir la Clara. El pare es va enfadar.

En aquell moment els nens van deixar els mòbils, van somriure i varen dir:

– Anem a fer un passeig.

Leo B, 6è, Ornis

ENDEVINALLES

Té molt de cotó i serveix per dormir. Què és?

Alex R i Ferran M, 3r, Avets

És una cosa que ens serveix per veure millor les coses microscòpiques. Què és?

Mariona G, 3r, Avets

Per què la girafa té el coll tan llarg?

Rosalía Caminal i Homar

LA CIUTAT DE NEMO

Hi havia una vegada un peix que es deia Nemo. Vivia en una ciutat sota el mar. Com que era un peix pallasso la seva casa era el circ de la ciutat.

Ell era molt feliç perquè tenia molts amics: el peix Sol que cada dia donava el BON DIA a tothom, el peix Lluna que deia BONA NIT, el peix ratlla que es passava el dia dibuixant línies i el peix Espasa que feia esgrima.

La seva ciutat estava plena de coses màgiques, ERA LA CIUTAT DE LA MÀGIA!!!! Els carrers apareixien i desapareixien misteriosament. De vegades quan giraves la cantonada d'un carrer arribaves a l'altra punta de la ciutat, eren passadissos secrets. Quan te n'anaves a dormir, l'endemà apareixies en una altra casa. Tot era molt divertit perquè cada dia havies de descobrir coses noves com per exemple: on era el lavabo, on s'havia d'agafar l'autobús per anar a l'escola, etc.

Hi havia una cantonada que era molt màgica i un dia que en Nemo va passar per allà el va portar fora de l'aigua. En Nemo estava molt espantat perquè era la seva primera vegada que sortia fora de l'aigua. De sobte li va sortir un nas i va pensar: "PUC RESPIRAR!!!!". Quan ho va dir a la ciutat tothom es va posar súper nerviós i tots ho volien provar. De tanta gent, la cantonada es va trencar i van trobar el secret: hi havia un mag amagat que feia que et pensessis que tenies un nas.

Joana B, 4t, Txirimiris

ACUDITS

Un paio, que és una mica curt de gambals, examina un rellotge amb molta atenció.

- Què fas?- li pregunta un amic seu.

- És que el meu germà m'ha regalat aquest rellotge i m'ha dit que m'hi podia banyar!

-I doncs?

-No ho entenc... fa una hora que me'l miro *i no veig les aixetes enlloc...*

Guillem A i Oriol U, 5è

UN REGAL SORPRENENT

Era la nit dels Tres Reis d'Orient, la que tots esperem cada any amb alegria. Jo aquest any només m'havia demanat una samarreta de bàsquet. Ja era de nit, jo ja anava cap al llit i els meus pares ja estaven dormint. Em vaig estirar al llit, al cap d'una estona vaig sentir uns sorolls estranys. Al principi vaig tenir una mica de por, però vaig aixecar-me del llit i vaig baixar les escales a poc a poc sense fer soroll. Vaig veure tres ombres de persones i tres de camell. Cada cop tenia més por, fins que els vaig veure: EREN ELS TRES REIS D'ORIENT AMB ELS SEUS CAMELLS.

Em van portar la samarreta que havia demanat però el regal sorprenent de veritat va ser veure el Tres Reis d'Orient i que els vaig donar la mà.

Des d'aleshores, cada nit de Reis pensava en això.

Núria C, 3r, Cirerers

L'ERIÇÓ MONIATO

Una vegada hi havia un eriçó-moniato. Era taronja i molt petit, però era molt fort i valent. Els altres eriçons no el deixaven jugar amb ells i els moniatos, tampoc. Els eriçons li deien que era un moniato i els moniatos li deien que era un eriçó.

Un dia va conèixer un eriçó-moniato com ell i es van fer molt amics.

Una festa de la Castanyada els humans estaven a punt d'arrencar els moniatos i els moniato-eriçons s'hi van posar al mig i no van poder-los arrencar perquè punxaven.

Un dia uns caçadors estaven a punt de matar els eriçons, llavors els moniato-eriçons s'hi van posar al mig. Als homes no els agradava l'olor de moniato i van marxar.

Tots plegats van celebrar una gran festa, s'ho van passar molt bé i van viure junts tota la vida.

Laia R, 4t, Txirimiris